

Schimbarea la Față și transfigurarea creștinilor

Sfânta Evanghelie ne relatează că Mântuitorul nostru Iisus Hristos a luat pe ucenicii Săi, a urcat pe muntele Tabor și acolo S-a schimbat, S-a îmbrăcat în lumină, iar fața Lui a apărut strălucind. Veșmintele Lui au devenit albe ca zăpada, iar unul dintre ucenici a zis: „Doamne, bine este pentru noi să fim aici”. Aceasta a fost împlinirea tuturor dorințelor umane, momentul supremei fericiri. Pentru că nimic în această lume nu ne poate mulțumi în afară de Dumnezeu, de slava Lui, lumina Lui, adevărul Lui, împărăția Lui. Sărbătoarea Schimbării la Față trebuie înțeleasă ca o bucurie pentru creștinism. Nu este vorba de o carte de precepte: luni fă aceasta, marți fă aceasta. Dumnezeu nu ne-a dat un set de prescripții și reguli, ci S-a dat pe Sine însuși; și aceasta înseamnă Viață, iubire, Transfigurare. El ne-a dat puterea de a merge cu El pe Muntele Tabor și de a gusta acolo ceea ce El a pregătit pentru noi. Biserica este reflectarea în această lume a luminii văzute de ucenici pe Muntele Tabor. Credincioșii

râvnitori înțeleg că a merge la biserică este bucurie pentru ei, și când nu pot merge la biserică ei sunt nefericiți. Nu întrebă „cât de mult” sau „cât de lungă” este slujba; ei ar da tot ceea ce au pentru posibilitatea de a fi în biserică. Pentru ei, biserică nu este locul unde împlinim obligațiile noastre religioase, ci locul unde este casa noastră adevărată, unde ne sunt date bucuria și lumina. Astfel, în cultul divin de peste an, dimensiunile creștinismului - cea individuală, cea socială și cea cosmică - sunt revelate și date nouă. Viața creștină este asemenea acelei urcări pe munte, urmând pe Hristos. Uneori este foarte cald, alteori este foarte frig. Uneori devenim obosiți din cauza efortului. Singurul înțeles în viața creștină se regăsește în urmarea continuă a lui Hristos spre Muntele Tabor, astfel încât la sfârșit să putem spune: „Doamne, bine este pentru noi să fim aici”. Atunci Iisus Hristos ne descoperă, așa cum a zis Sfântul apostol Pavel: „Cele ce ochiul n-a văzut și urechea n-a auzit și la inima omului nu s-a suit, pe acestea le-a gătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El” (1 Corinteni 2, 9). Nu doar pentru aceia care urmează Lui, ci pentru aceia care îl iubesc pe El. Și a-L iubi pe Dumnezeu înseamnă aceasta dorința de a-L urma, în ciuda tuturor dificultăților, înseamnă să dorești bucuria de a fi în Hristos. Din punct de vedere ortodox, transfigurarea creștinului presupune atât calea ascetică, a efortului propriu - concretizat în manifestarea iubirii față de Dumnezeu și semenii prin fapte bune - cât și calea sacramentală - a dobândirii harului Sfințelor Taine în sânul Bisericii - iar acestea sunt inseparabile. Prin efort, viața sacramentală este trăită în mod conștient de credincios, iar prin primirea harului, efortul propriu iese din limitele naturalului. Fără a-l închide pe om în propria subiectivitate, transfigurarea îl deschide comuniunii în Dumnezeu și cu semenii, având profunde implicații spirituale și sociale. Amin.

Sfânta Cuvioasă Teodora de la Sihla - 7 august

Cuvioasa Teodora s-a născut în satul Vânători din județul Neamț, în anul 1650, fiind fiica lui Ștefan Joldea, armaș paznic al cetății Neamț. Teodora, copilă fiind, dorea să se retragă din lume la o mănăstire. Dar la insistențele părinților, la vremea cuvenită s-a căsătorit și a mers în părțile Vrancei, unde locuia soțul ei. Din cauză că nu aveau copii, s-a sfătuit cu soțul ei și au hotărât să intre amândoi în câte o mănăstire. Mai întâi a plecat ea și a intrat în mănăstirea Vărzărești, din părțile Buzăului. La scurt timp, s-a călugărit și el la mănăstirea Poiana Mărului, luând numele Elefterie, învrednicindu-se și de taina Sfintei Preoții. Cuvioasa Teodora a îmbrăcat haina viețuirii îngereshti la vârsta de 30 de ani. În acea vreme au năvălit turcii, iar Teodora și alte maici s-au retras în munții Vrancei. După ce s-au liniștit lucrurile în țară, Cuvioasa Teodora, și-a îndreptat pașii spre locurile copilăriei. S-a oprit mai întâi la mănăstirea Neamț, unde s-a rugat la icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului. Apoi, cu binecuvântarea egumenului Varsanufie de la Sihăstria Secului (înființată în anul 1650) și după ce s-a mărturisit duhovnicului Pavel, care a și împărtășit-o, a plecat „la început pentru un an” să viețuiască în liniștea codrilor seculari din împrejurimi. Ea se nevoia în rugăciune neîncetată, priveghere de toată noaptea și cugetare dumnezeiască adâncă. Hrana sa era alcătuită din: bureți, urzici, mure, afine, zmeură, precum și din pesmeți și poame uscate, pe care i le aduceau cei de la schitul Sihăstria. La toate acestea se adăuga și hrana cea dumnezeiască, Trupul și Sângele Domnului, pe care i le aducea din când în când ieroschimonahul Pavel. Într-o astfel de osteneală a petrecut râvnitoarea maică vreme îndelungată (peste 20 de ani), citind, la vremea potrivită Ceasurile, Vecernia și Utrenia, însoțite de multe metanii și lacrimi duhovnicești. La sfârșitul vieții sale - descoperit în chip minunat - s-a împărtășit cu Preacuratele Taine și a adormit în Domnul. Tradiția spune că, însuși soțul său, acum ieroschimonahul Elefterie, a venit la înmormântarea ei, apoi a rămas la schitul Sihăstria până la sfârșitul vieții. Moaștele Sfintei Teodora, au fost luate în timpul ocupației rusești și duse în mănăstirea Pecerska din Kiev. Poporul român a considerat-o sfântă imediat după moarte. A fost canonizată de Biserica Ortodoxă Română la 20 iunie 1992.

† *Procedeează astfel încât fapta să țină locul cuvântului și vorbește astfel încât cuvântul să țină locul faptei.*

† *Rugăciunea are două aripi: iertarea și mila. Să ierți celui ce ți-a greșit și să dai celui ce-ți cere.*

ROSTUL ȘI FOLOSUL POSTULUI

Postul Adormirii Maicii Domnului este unul dintre cele patru posturi importante de peste an ale Bisericii Ortodoxe, la capătul căruia vom sărbători mutarea la Viață a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Este un post de numai două săptămâni, dar care se aseamănă ca rigoare cu Postul cel Mare. Acest post este o perioadă de nevoiță duhovnicească, o perioadă rânduită cu multă înțelepciune de către Sfinții Părinți pentru ca, așezându-ne sub omoforul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, să ne ostenim cu mai mare stăruință în curățirea de patimi și căutarea sfințeniei, pentru a ne apropia ceva mai mult Dumnezeu. Știm că Maica lui Dumnezeu este „păzitoarea creștinilor nebiruită, și rugătoare neîncetată către Făcătorul” și „nimeni din cei ce aleargă” la ajutorul Ei „nu iese rușinat”. Să ne adâncim după puțină cât mai mult în rugăciune și în pocăință, iar postul este un astfel de prilej binecuvântat. În vremurile pe care la trăim este nevoie de multă rugăciune. Suntem martorii frământărilor din societate, unde împuținarea iubirii și dezbinarea dintre oameni aduc multă amărăciune și riscă să ne cuprindă și pe noi. Auzim de zvonuri ce anunță conflicte în lume, vedem cum necredința și răsturnarea valorilor cuprind pe mulți dintre semenii noștri, asistăm la dezlănțuirea stihilor naturii. Ca „fii ai credinței” (Evrei 10, 39), să nu ne lăsăm copleșiți de acestea, ci „să alergăm cu stăruință în lupta care ne stă înaintea, cu ochii ațintiți asupra lui Iisus, începătorul și plinitorul credinței” (Evrei 12,1-2). Rostul postului este spre folosul trupului și al sufletului. Sfantul Ioan

Gură de Aur spune: „Dacă ne înfrânăm de la mâncare și postim, aceasta nu-i fără un temei și nu așa, numai ca să stăm fără să mâncăm, ci pentru că dezlipindu-ne de

lucrurile acestei lumi, ne încredințăm celor ale sufletului”. Postul, alături de rugăciune și faptele bune, este una din armele duhovnicești, pe care Însuși Iisus Hristos a folosit-o, și care poate birui și învinge diavolul ce „umbă răcnind ca un leu, căutând pe cine să înghită” (1 Petru 5, 8). De asemenea, după mărturia Sfantului Vasile cel Mare, postul este cea mai veche poruncă dată omului de Dumnezeu: „Cucerește-te și sfiește-te, omule, de bătrânețea și vechimea postului, pentru că de o vechime cu lumea este porunca postului. Căci în rai s-a dat această poruncă, atunci când a zis Dumnezeu lui Adam: «Din toți pomii raiului poți să mănânci, dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit» (Facere 2, 16-17)”. Însuși Mântuitorul a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți în pustie, la fel și Maica Lui, Sfinții Apostoli și ucenicii lor. Moise a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți; Ilie Proorocul la fel a postit patruzeci de zile. Sfinții Părinți recomandă postul cu multă stăruință. Îl amintim din nou pe Sfantul Ioan Gură de Aur, care ne învață: „Postul potolește zburdălnicia trupului, înfrânează poftetele cele nesățioase, curățește și înaripează sufletul, îl înalță și-l ușurează”.

Când omul e o forță

Puterea unui om nu constă în umerii lui largi, ci în lungimea brațelor cu care te îmbrățișează. Nu stă în puterea vocii sale, ci în cuvintele blânde pe care știe să le șoptească. Nu stă în mulțimea prietenilor, ci în cât de prieten știe să fie cu copiii lui. Nu stă în cât de mult este respectat la serviciu, ci în cât este de respectat acasă. Nu stă în cât de puternic lovește, ci în cât de blând știe să atingă. Nu stă în greutatea pe care le poate ridica, ci în poverile pe care le poate duce! Numai așa omul este o forță!

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Vineri 4 august	14:00	Spovedanie
	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 5 august	07:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	14:00	Spovedanie
	18:00	Vecernie cu Litie
Duminică 6 august	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	10:45	Program de bibliotecă
	18:00	Vecernie și dezlegări

Cu răbdare scapi de patimă

Fănică a căzut la pat și s-a îmbolnăvit foarte rău, dar nu pentru că a muncit prea mult, ci pentru că l-a doborât patima băuturii. „Dacă nu te lași de băutură”, i-a zis doctorul, „să știi că vei muri. Băutura este o otravă, mai ales pentru tineri”. „Nu mă pot lăsa”, răspunse Fănică. „M-am deprins cu băutura și în fiecare zi trebuie să beau o sticlă”. „Am eu leac, măi băiete”, adăugă doctorul, „numai să ai răbdare să-l iei multă vreme”. Și într-adevăr, a doua zi a adus o cutioară plină cu boabe, ca niște pietricele. „Pune în fiecare zi câte o bobită din astea în sticla ta de băutură, dar să n-o mai scoți din ea. Astfel băutura n-o să-ți mai facă rău”. Zis și făcut. Fănică, închipuindu-și că aceste boabe aveau puterea de a nimici otrava din băutură, a urmat întocmai sfatul doctorului și astfel a băut, în fiecare zi, câteva picături de alcool mai puțin. Când sticla s-a umplut de bobite, Fănică s-a dezbărat cu totul de patima băuturii.

Nu judecați, ca să nu fiți judecați

Un om căruia totdeauna îi plăcea să judece pe alții, s-a întâlnit cu un necunoscut, care avea nasul foarte roșu. El îl judecă pe dată și-l consideră ca pe un mare bețiv, zicându-și: „Omul acesta trebuie să fie mare bețiv, de vreme ce are nasul roșu ca un ardei”. Și de atunci, se porni să facă judecată aspră aceluia necunoscut. Când avea prilejul, spunea la toată lumea cât de bețiv era omul acela cu nasul atât de roșu. După un anumit timp, venind vorba despre omul acela, unul dintre oameni zise: „Săracul, ce păcat că a murit, era un om tare bun!”. Dar cel care-l judeca aspru, zise cu răutate: „Cum era să nu moară, dacă era așa de bețiv?”. Dar celălalt îl opri și cu mai multă milă zise: „Îl cunosc bine, era un om credincios și foarte iubit de toți pentru blândețea lui; nu s-a îmbătat în viața lui, dar avea nasul roșu din pricina unei boli grele de care suferea”. Această întâmplare l-a determinat pe omul care judeca aspru pe alții, să renunțe la acest păcat, care roade sufletul multora.

Liniștea sufletească

La o masă de pomenire, se găsea, printre meseni, și un ateu care l-a întrebat la un moment dat pe creștinul de alături: „De unde știi tu că Dumnezeu te-a iertat pentru păcatele tale sau că îți ascultă rugăciunile, când, de fapt, nu vezi nimic din toate acestea?”. „Dar tu, îl întrebă la rândul său creștinul, de unde știi dacă este zahăr în ceaiul pe care îl bei acum?”. „Cum de unde? Simt gustul zahărului”. „Deci știi că este zahăr în ceaiul tău, chiar dacă nu-l vezi. Tot așa simt și eu dragostea lui Dumnezeu în inima mea. Sufletul meu îngreunat de păcate se simte izbăvit prin puterea Sfantului Duh. Sf. Liturghie, Sf. Spovedanie, rugăciunile îmi înalță sufletul ce nu-și găsește liniștea decât la Dumnezeu”. Dragostea nu o vezi cu ochii trupului, ci cu ochii sufletului.

